

KOCYK (1) *sb m*

I sg kocyki(e)m.

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI(XVIII) w.

Dem. od „koc” ‘derka’; centunculus Cn: y wstąpił mu łózká fwego w celli fwey Romuáldus: wżákże kocykiem się iego/ íz był bárzo gruby odziać niechćiał. SkarŻyw 573.

MM